

hindre Krig mellem Italien og Abessinien, hellere indtil videre opgive sin Virksomhed i Verdenspolitikken og indskrænke sig til intellektuelle, sociale og humanitære Opgaver.

I denne Forbindelse omtalte Udenrigsminister Koht det norske Forslag til den 16. Forsamling vedrørende international Hjælp til Flygtninge, jfr. nedenfor Sp. 4369, og henstillede til Folkeforbundets Medlemmer, at denne Hjælp samledes under et enkelt Organ under Folkeforbundets Auspicier.

Den hollandske Udenrigsminister, *Jonkheer de Graeff* og den belgiske Premierminister *M. van Zeeland* erklærede henholdsvis Hollands og Belgiens Troskab mod Pagtforpligtelserne. *M. de Graeff* henledte derhos Opmærksomheden paa, at Antallet af Sager, der har været indbragt for den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje, er blevet betydelig indskrænket i de senere Aar, idet Sager, der burde have været forelagt Domstolen, i Stedet for har været behandlet af særskilte Juristudvalg.

Den svenske Udenrigsminister Hr. *Sandler* gav Udtryk for Beklagelse af, at Raadet ikke havde været i Stand til paa et tidligere Tidspunkt at gøre sin Indflydelse gældende paa Begivenhedernes Udvikling i den italiensk-abessinske Konflikt, at Raadet ikke straks i Begyndelsen havde kunnet standse de militære Forberedelser. Folkeforbundet maatte vogte sig for eventuelt at løse denne Strid paa en Maade, der ofrede et svagt Lands lovlige Rettigheder, for en Løsning, hvorved der vel opnaedes Fred, men paa Rettens Bekostning.

Den daværende franske Konsejlspræsident, *M. Laval* erklærede, at Frankrigs Politik stadig var baseret paa Folkeforbundet, at Pagten var Frankrigs internationale Lov. Han havde med Tilfredshed hørt Sir Samuel Hoare's Udtalelser om Englands Loyalitet overfor Folkeforbundet. Landenes Enighed om Opfyldelse af Pagtens Bestemmelser betegnede en Mærkepæl i Forbundets Historie.

M. Laval udtalte derhos, at hvad der havde kunnet skille Frankrig og Italien,

var blevet udlignet i Januar 1935, men han understregede samtidig, at der ingen Uenighed herskede mellem England og Frankrig om Bestræbelserne for Opnaaelse af en fredelig Løsning af den italiensk-abessinske Konflikt. Folkeforbundet undersøgte alle Muligheder for at naa til en Løsning, der kunde tilfredsstille Italiens lovlige Stræben og som dog samtidig var forenelig med Hensynet til Abessiniens Suverænitet og Medlemsskab af Folkeforbundet.

M. te Water, den sydafrikanske Unions 1. Delegerede, udtalte, at en europæisk Politik tilsigtende en ny Erobring af afrikansk Omraade vilde betegne et Forsøg, der rummede uoverskuelige Farer for, at det hvide Civilisationsarbejde i Afrika vilde blive tilintetgjort, og den sorte Befolkning ledet til Krig og Tilbagefald til barbariske Tilstande.

Sovjetunionens Folkekommisær for udenrigske Anliggender, *M. Litvinoff*, udtalte, at det var uheldigt, at der ikke eksisterede en almindelig anerkendt Bestemmelse af Begrebet »Angriber«. Han mindede derhos om Sovjetunionens Forslag om at omforme Nedrustningskonferencen til en permanent Fredskonference og omtalte de Bestræbelser, Sovjet havde udfoldet for Afsluttelse af en Østpagt.

Efter at have bemærket, at Sovjetunionen principielt var Modstander af Kolonisystemet og Interessesfære- eller Mandatpolitik, sluttede *M. Litvinoff* med en Forsikring om Sovjets Troskab mod Folkeforbundets Regler.

Der var under den almindelige Debat endnu en lang Række Taler gaaende ud paa Erklæringer om de forskellige Landes Vilje til at opfylde Pagtens Forpligtelser. Saa-danne Erklæringer afgaves af den portugisiske Udenrigsminister, Jugoslaviens Repræsentant — i den lille Ententes Navn —, den græske Udenrigsminister — i Balkan-Ententens Navn —, den finske Udenrigsminister, samt de 1ste Delegerede for bl. a. Irland, Letland, Lithauen, Canada, New Zealand, Panama og Equador.